

Arrest

nr. 167 220 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 juni 2015, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 18 december 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.06.2015 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan, legt betrokkene een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen dd. 16.09.2013 betreffende voorlopige maatregelen voor. Uit dit vonnis blijkt (wat betreft de aan te tonen financiële en affectieve band) dat betrokkene vanaf de datum van deze uitspraak een maandelijks onderhoudsgeld van €150 diende te betalen, en dat hem een voorlopig, begeleid omgangsrecht onder toezicht verleen[d] werd.

Tevens werden volgende documenten voorgelegd:

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij voor de periode april - september 2015 €150 per maand stortte op de rekening van de moeder van de referentiepersoon; echter, deze betalingen werd pas opgestart op het moment van de negatieve afsluiting van de vorige aanvraag gezinshereniging en net voor de opstart van de huidige (zie de betalingen van april en mei 2015). Enkele maanden later (september 2015) stort hij het verschuldigde bedrag voor de maanden juni - september 2015. Deze stortingen zijn, gelet op de recente opstart en de onderbroken betalingen, echter te recent en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het bestaan van een effectieve financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het betreft hier eerder een momentopname. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene reeds startte met deze betalingen na het vonnis betreffende de voorlopige maatregelen dd. 16.06.2013.

- een verklaring op eer vanwege de moeder van de referentiepersoon met betrekking tot de financiële en affectieve band tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind. Alhoewel deze verklaring afkomstig is van de moeder van de referentiepersoon, wordt deze beschouwd als ene verklaring op eer [die] niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Er werden ook geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon blijkt, zoals bv. verslagen met betrekking tot het begeleid omgangsrecht onder toezicht waarvan sprake in het vonnis betreffende de voorlopige maatregelen dd. 16.06.2013. De voorgelegde verklaring kan dan ook niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het bestaan van een effectieve affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Gezien zowel de affectieve als de financiële band niet afdoende bewezen werd, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“In casu wijst verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af omdat er geen financiële en affectieve band zou bestaan tussen verzoeker en zijn kind.

Verzoeker stelt dat, om het bestaan van een gezinscel in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het niet vereist is om een financiële én een affectieve band aan te tonen, maar dat één van de twee volstaat.

Verzoeker legde ter staving van zijn aanvraag de volgende stukken voor:

-Vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen waaruit blijkt dat verzoeker maandelijks onderhoudsgeld van 150 euro dient te betalen en een omgangsrecht heeft met zijn kind

-Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij sedert april 2015 150 euro alimentatie per maand betaalt aan de moeder van zijn kind.

-Een verklaring van de moeder van het kind van verzoeker waarin zij de financiële als ook de affectieve band tussen verzoeker en referentiepersoon bevestigt.

Met betrekking tot de voorgelegde rekeninguittreksels wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij voor de periode april – september 2015 150 euro per maand stortte op de rekening van de moeder van de referentiepersoon; echter, deze betaling werd pas opgestart op het moment van de negatieve afsluiting van de vorige aanvraag gezinshereniging en net voor de opstart van de huidige (zie de betalingen van april en mei 2015). Enkele maanden later stort hij het verschuldigde bedrag voor de maanden juni – september 2015. Deze stortingen zijn, gelet op de recente opstart en de onderbroken betalingen, echter te recent en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het bestaan van een effectieve financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het betreft hier eerder een momentopname. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene reeds startte met deze betalingen na het vonnis betreffende de voorlopige maatregelen dd. 16.06.2013.

Uit bovenstaande valt duidelijk af te leiden dat verzoeker sedert april 2015 alimentatie betaalt voor zijn kind.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing betaalde verzoeker reeds 9 maanden alimentatie gelden voor zijn kind.

Slechts op basis van het gegeven dat verzoeker niet onmiddellijk na het vonnis is gestart met betalen en de betalingen niet altijd maandelijks zijn gedaan neemt niet weg dat, op basis van de voorgelegde rekeninguittreksels, verwerende partij onmogelijk kan vaststellen dat er geen financiële band zou bestaan tussen verzoeker en zijn kind.

Bovendien, de praktijk leert dat achterstallige alimentatiegelden geen uitzondering zijn. Het voldoen van de alimentatie valt betrokkenen vaak zowel psychisch als financieel zeer zwaar.

Verwerende partij insinueert in de bestreden beslissing dat verzoeker enkel vanwege onderhavige procedure tot gezinshereniging zou zijn gestart met het betalen van de alimentatie. Verwerende partij

verliest daarbij volledig uit het oog dat de betaling van de alimentatiegelden voor verzoeker financieel gezien een zeer zware last vormen waar hij niet altijd aan kon voldoen.

De vraag stelt zich dan ook waarom de moeder van het kind van verzoeker, als verzoeker al die tijd al de financiële middelen had om de alimentatie te voldoen, de Dienst voor Alimentatievorderingen niet heeft ingeschakeld om de maandelijks de verschuldigde 150 euro in te houden van het inkomen van verzoeker.

Simpelweg stellen dat hij, enkel vanwege de procedure tot gezinshereniging, nu pas betaalt is te kort door de bocht en schendt de motiveringsplicht.

Bovendien moeten de voorgelegde rekeninguittreksels worden beoordeeld in samenhang met de verklaring van de moeder van het kind van verzoeker waarin zij stelt dat zowel financiële als affectieve banden aanwezig zijn.

Verzoeker verwijst allereerst naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een soortgelijke zaak (arrest nr. 151 778, dd. 4.9.2015). Hierin overweegt uw Raad op pagina 5 als volgt ([...]):

“Ook al erkent de Raad dat de bewijswaarde van een verklaring op eer normaliter gering is, nu dit doorgaans inderdaad moeilijk op de feitelijkheid en de waarachtigheid getoetst kan worden, moet in casu worden vastgesteld dat het schrijven wat werd voorgelegd niet afkomstig is van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend, doch dat het in deze onbetwist is dat het schrijven afkomstig is van de biologische moeder van het kind en ex-echtgenote van verzoeker die uitvoerig attesteert dat verzoeker zijn plicht als vader voldoet door de zorg op zich te nemen, mee in te staan voor de opvoeding, ook het halfbroertje samen met hun zoontje zowel gedurende de week, de weekeindes, als in de vakantieperiodes opvangt en dat in afspraak met de moeder in co-ouderschap. Zij stelt uitdrukkelijk niet te willen dat haar zoon uit haar eerste relatie en de referentiepersoon, hun gemeenschappelijke zoon, van hun vader worden gescheiden. De Raad kan in dit uitzonderlijk geval volgen dat door de aard en de inhoud van de verklaring, er een hoge waarschijnlijkheid van waarachtigheid is.

Omtrent de verklaring van de moeder van de referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“een verklaring op eer vanwege de moeder van de referentiepersoon met betrekking tot de financiële en affectieve band tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind. Alhoewel deze verklaring afkomstig is van de moeder van de referentiepersoon, wordt deze beschouwd als een verklaring op eer die niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden. Er werden ook geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit de affectieve band tussen betrokkenen en de referentiepersoon blijkt, zoals bv. Verslagen met betrekking tot het begeleid omgangsrecht onder toezicht waarvan sprake in het vonnis betreffende de voorlopige maatregelen dd. 16.06.2013. De voorgelegde verklaring kan dan ook niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het bestaan van een effectieve affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon”.

Verzoeker wenst hier allereerst te benadrukken dat het niet gaat om een verklaring afgelegd door eender wie, maar om een verklaring op eer door de moeder van het kind van verzoeker.

Een vraag die zich in casu stelt heeft betrekking op de motieven van de moeder om een dergelijke verklaring op te stellen. Met andere woorden, waarom zou de moeder van een kind een verklaring afleggen omtrent de banden tussen haar kind en zijn vader als zij niet van overtuigd zou zijn dat een kind een vader nodig heeft én dat er effectief affectieve banden tussen haar kind en haar ex-partner bestaan.

De moeder van het kind van verzoeker heeft er op geen enkele manier baat bij om iets te verklaren wat niet strookt met de werkelijkheid, zij handelt in het belang van haar kind.

Verzoeker verwijst nogmaals naar het arrest van uw Raad van 4 september 2015 wat hierboven al werd geciteerd waarin de Raad van oordeel is dat gezien de verwantschap van de steller van de verklaring op basis van de aard en inhoud van de verklaring, de waarachtigheid kan worden afgeleid.

Echter, in de bestreden beslissing wordt totaal niet ingegaan op de inhoud van de neergelegde verklaring. Verwerende partij komt er niet toe om de inhoud van de verklaring te bespreken daar zij onmiddellijk concludeert dat een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden.

Verzoeker herhaalt bovendien dat het bestaan van een financiële band tussen vader en kind volstaat om gezinsbanden aan te tonen.

In casu is de referentiepersoon deels financieel afhankelijk van verzoeker; verzoeker betaalt maandelijks 150 euro aan persoonlijk onderhoudsgeld.

Tenslotte stelt verzoeker dat niets verwerende partij eraan in de weg stond om de moeder van de referentiepersoon te verzoeken nadere gegevens en/of documenten te verschaffen. De persoonlijke- en contactgegevens van de moeder van het kind van verzoeker bevinden zich immers in het administratief dossier. Een simpel telefoontje naar de gemeente had verwerende partij heel wat informatie kunnen verschaffen.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de ouders van een minderjarige Belg die hun identiteit kunnen aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden.

Voormelde regeling kan niet los worden gelezen van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) oordeelde immers dat voormelde verdragsbepaling “*aldus [moet] worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen*” (HvJ 8 maart 2011, C-34/09). De vraag of de band van een ouder met zijn kind van die aard is dat een weigering van verblijf ertoe zal leiden dat dit kind, burger van de Unie, zal worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om deze ouder te volgen dient dan ook door verweerder in aanmerking te worden genomen. Het Grondwettelijk Hof (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) benadrukte reeds dat de beantwoording van de vraag of die situatie zich voordoet, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling vergt van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht (HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punten 47-56).

In casu stelde verweerder vast dat verzoeker niet op hetzelfde adres woont als zijn minderjarig kind, noch de intentie heeft zich bij dit kind te voegen. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Verweerder heeft voorts, nu verzoeker prima facie niet voldoet aan de in artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste inzake het begeleiden of vervoegen van zijn kind onderzocht of er desondanks toch niet kan worden besloten tot het bestaan van een gezinscel, in de ruime zin van het woord, met het minderjarige kind en dit op basis van de aanwezigheid van financiële en affectieve banden. Verweerder heeft hiermee een redelijke invulling gegeven aan de voorwaarde die in artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet wordt gesteld.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het louter bestaan van ofwel financiële ofwel affectieve banden met zijn kind steeds volstaat om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinscel. Het enkele feit dat een ouder zijn kind financieel ondersteunt laat op zich namelijk niet steeds toe te concluderen dat deze ouder met dit kind een gezin vormt. De vaststelling dat een ouder normale gevoelens van genegenheid heeft ten aanzien van zijn kind volstaat op zich in regel ook niet om te kunnen besluiten dat deze ouder en zijn kind een gezin vormen. Een gezinscel vereist, in beginsel, zowel een gevoelsmatige betrokkenheid als het opnemen van (financiële) verantwoordelijkheden. Er dient tevens op te worden gewezen dat verzoekers kind sedert de geboorte bij verzoekers echtgenote verblijft zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat in casu het feit dat verzoeker niet in het Rijk kan verblijven een weerslag zou hebben op de verblijfssituatie van zijn Belgisch kind. Er wordt dan ook niet aangetoond dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 40ter, eerste lid,

tweede streepje van de Vreemdelingenwet en de door de wetgever nagestreefde doelstelling, een te strenge vereiste stelt door in voorliggende zaak aan te geven dat opdat verzoeker een recht op verblijf zou kunnen laten gelden, hij een affectieve en financiële band met zijn kind dient aan te tonen.

Verzoeker geeft te kennen van oordeel te zijn dat hij heeft aangetoond dat hij zijn financiële verantwoordelijkheden ten aanzien van zijn kind nakomt aangezien hij sedert een aantal maanden alimentatie betaalt. Hij weerlegt met zijn betoog evenwel verweerders vaststelling niet dat niet blijkt dat hij deze verplichting op een effectieve en regelmatige wijze nakomt, door pas nadat een voorgaande aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten – in april 2015 – werd afgewezen drie betalingen, die betrekking hebben op een periode van zes maanden, te verrichten, terwijl hij reeds sedert de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 16 september 2013 verplicht was om alimentatie te betalen.

Door te stellen dat het hem psychisch en financieel zeer zwaar valt om alimentatie voor zijn kind te betalen toont hij ook niet aan dat verweerder onterecht aangaf dat hij geen effectieve financiële band aantoonde en er slechts recent, onregelmatige betalingen gebeurden, die daarenboven pas begonnen vlak voor verzoeker een recht op verblijf liet gelden. De Raad merkt hierbij op dat het niet kennelijk onredelijk is om mee in aanmerking te nemen dat verzoeker schijnbaar maar zijn financiële verplichtingen ten aanzien van zijn kind wenst na te komen op het ogenblik dat hem wordt verzocht dit aan te tonen teneinde zelf een verblijfsrecht – en dus een persoonlijk voordeel – te kunnen verwerven.

Waar verzoeker nog lijkt te willen laten uitschijnen dat hij vroeger geen financiële middelen had en dat zijn ex-echtgenote hiervan op de hoogte was aangezien zij anders de Dienst voor Alimentatievorderingen zou hebben ingeschakeld moet worden opgemerkt dat, uit de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 16 september 2013, blijkt dat hij met zijn ex-echtgenote overeenkwam om 150 euro per maand aan alimentatie te betalen – wat dus impliceert dat hij van oordeel was dat hij de verplichting aankon – en dat zijn ex-echtgenote toch vorderde dat zij een ontvangstmachtiging zou krijgen, wat inhoudt dat zij er niet van was overtuigd dat hij deze verplichting vrijwillig zou nakomen.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen niet aannemelijk dat verweerder enige appreciatiefout maakte bij de beoordeling van de gegevens die hij aanbracht ter staving van de financiële verantwoordelijkheden die hij ten aanzien van zijn kind stelt op te nemen.

In tweede instantie stelt verzoeker dat verweerder de door zijn ex-echtgenote afgelegde verklaring onterecht heeft beschouwd als een loutere verklaring op eer die niet toelaat de waarachtigheid van de inhoud van deze verklaring na te gaan. Het is echter niet kennelijk onredelijk om te weigeren een grote bewijswaarde toe te kennen aan een verklaring waarvan niet kan worden nagegaan of deze de realiteit correct weergeeft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in voorliggende zaak bijzondere aandacht heeft besteed aan het feit dat deze verklaring afkomstig was van verzoekers ex-echtgenote, doch meende dat deze op zichzelf niet volstond en dat bijkomende documenten dienden te worden voorgelegd. Verweerder heeft hierbij geduid dat dit mogelijk is en hierbij verwezen naar het feit dat in de beschikking, die werd geveld naar aanleiding van de vordering tot voorlopige maatregelen die werd ingeleid door verzoekers ex-echtgenote, werd voorzien in een voorlopig begeleid omgangsrecht met zijn kind, onder toezicht in de bezoeksruimte te Mechelen, zodat het mogelijk moet zijn om verslagen hieromtrent – die uitgaan van overheidsinstanties – neer te leggen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 151 778 van 4 september 2015 moet worden gesteld dat de Raad in dit arrest voor alles heeft bevestigd dat de bewijswaarde van een verklaring op eer normaliter gering is. De Raad heeft vervolgens in dit arrest, gelet op de uitvoerige en gedetailleerde verklaringen die werden afgelegd door de moeder van een kind, gesteld dat de door haar opgestelde verklaring *“een hoge waarschijnlijkheid van waarachtigheid”* heeft en dus een feitelijke situatie beoordeelt in een individueel geval. Dit impliceert niet dat verweerder aan elke verklaring die wordt afgelegd door de moeder van een kind een bewijswaarde moet toekennen. In casu werd slechts een korte verklaring van verzoekers ex-echtgenote voorgelegd, waarin wordt gesteld dat er regelmatig *“contact”* is tussen verzoeker en zijn dochter en dat verzoeker kosten betaalt voor de activiteiten van zijn dochter maar dat deze dochter niet naar activiteiten gaat. Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om deze, korte en deels onbegrijpelijke verklaring, niet te aanvaarden als een bewijskrachtig stuk dat moet toelaten over te gaan tot de erkenning van een recht op verblijf en derhalve niet nader in te gaan op de precieze inhoud van dit stuk of de motieven die verzoekers ex-echtgenote – die voorheen nog een contactverbod vorderde – er zouden kunnen toe hebben gebracht om een dergelijke verklaring op te stellen. Er moet hierbij worden benadrukt dat de erkenning van een recht op verblijf een zwaarwichtige beslissing is met

verregaande gevolgen en dat van verweerder dus niet kan worden verwacht dat hij een vraag hiertoe inwilligt na voorlegging van onvoldoende, onduidelijke of niet bewijskrachtige stukken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40ter of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2. Waar verzoeker nog aanvoert dat verweerder zelf de moeder van zijn kind had kunnen verzoeken nadere gegevens en documenten over te maken, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient, toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoeker naliel bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag te voegen laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK